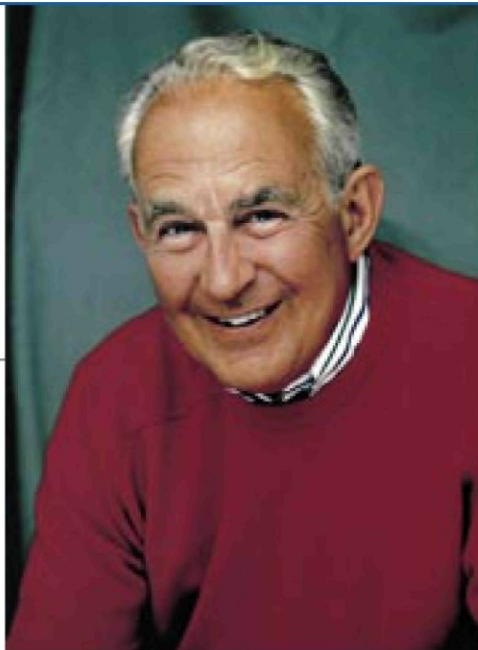

Ludo Pieters wilde als talentvolle jongen de 'buitenlandse dienst' in maar werd geroepen om het Rotterdamse familiebedrijf te leiden. Zo werd hij een buitengewoon aimabele 'havenbaron' die van geven en nemen, geven en krijgen wist te maken. Daarnaast en daarna heeft hij met tomeloze inzet gewerkt aan de verbetering van het Rotterdamse cultuurklimaat. Dichters, schrijvers, beeldhouwers, maar ook Rotterdamse kunst- en cultuurinstellingen zijn deze unieke Rotterdammer zeer veel dank verschuldigd.

(foto uit familiebezit)

Zilveren Anjer. Niet alleen voor wat hij had gedaan voor de Rotterdamse cultuursector, maar ook voor zijn inzet voor het vervallen Kasteel van Rhoon en zijn betrokkenheid bij *Poetry International*. In 1991 werd hij juryvoorzitter van de P.C. Hooftprijs (tot 1996). Zijn voorzitterschap van Nederlands meest prestigieuze literaire prijs was ongetwijfeld een erkenning voor het door hem in 1991 gestarte Ludo Pieters Gastschrijversfonds, dat vervolgde dichters die in eigen land niet kunnen publiceren in staat stelt een jaar lang als gastschrijver aan een Nederlandse universiteit te werken.

Wie zijn bestuursfuncties en al zijn sociale, maatschappelijke en culturele activiteiten op een rij zet, vraagt zich af: hoe heeft iemand dit in één mensenleven klaargespeeld? Zijn voortreffelijk organisatietalent en niet te vergeten de buitengewone steun van zijn echtgenote maken dat het Pieters lukte. De drijfveer achter dit alles moeten we zoeken in zijn jeugd en in de opmerkelijke binding met zijn geboortestad. In rijkdom opgegroeid en alle kansen gehad en benut die een bevoor-

rechte, talentvolle jongen had, vond hij het zijn plicht om daarvoor iets terug te doen. Voor de samenleving en voor de stad waar zijn overgrootvader in 1856 het familiebedrijf was begonnen en fortuin maakte.

* Gebaseerd op manuscript van Wil Heezen en Paul van de Laar, *Uit liefde voor de goede zaak. Ludo Pieters (1921-2008) een kunstzinnige havenbaron* (te verschijnen 2009).